

селяващи Югославия, т.е. без да се прибегва към т.нар. ‘специален подход’ към тях. През 70-те години, под влияние на редица ‘външни’ (извън циганската общност) фактори, започва обособяването на циганите мигранти като отделна общност, изискващи специална политика към тях. Такъв е напр. случаят с завършилата с провал програма в Швеция, целяща да покаже успешен модел за социалната интеграция на циганите, по която са привлечени от Италия 300 семейства *Ловари*, мигранти от Югославия.

В края на 80-те години в Германия (Германска Федерална Република по това време) под активното въздействие на правозащитни организации започва публична кампания за легализиране статута на циганите, мигранти от Югославия, като отделна общност, а не като югославски граждани. Тази кампания е придружена от протестни шествия, гладни стачки, даже се стига да няколко дела във Върховния съд (*Bundesgerichtshof*) в Карлсруе. Първоначално идеята на правозащитните организации, настояващи за специално третиране на циганите (вече ‘ромите’) е да се докаже, че те са угнетено малцинство в своята родина, където техните основни човешки права са постоянно нарушавани. Тази теза определено не издържа, особено при сравнение на политиката към циганите в Югославия (която още на Първия Конгрес на *International Romani Union* в Лондон през 1971 г. се определя като образец за подражание за всички страни по света), със ситуацията в другите европейски държави. Затова се прибегва до следващия аргумент – че циганите са изначално носители на специфичен тип култура, свързана с чергарския им начин на живот, за тях водещо е не гражданското им положение, а начинът им на живот, затова и те трябва да бъдат третирани извън общите норми за другите югославски граждани.

Всъщност обаче циганите от Балканите, т.е. от земите на бивша Югославия, както и на другите балкански страни (включително България), които за дълъг период от време са били съставна част от Османската империя (за разлика от княжествата Влашко